Nicol ae Gâlmeanu
SOCIETATLA SCRIITORILOR MILITARI

Autorul multumeşte dezinteresat primarului de Colţi, Ilie Sava viceprimarului Marian Nicoarâ, pentru a fi fost găzduit sâ-şi scrie o bună parte din această Poezie într-un grăunte mirabil de chihlimbar, oferindu-i armonia dintr-un spaţiu sacru.

Colţi, 1-8 august2005
NICOLAE GÂLMEANU
MIRELE PIETREI
Grafica: **Viorel Andronescu**
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României GÂLMEANl! NICOLAE
Mirele pietrei: poeme / Nicolae Gâlmeanu – Bucureşti: Societatea Scriitorilor Militari. 2006
ISBN (10) 973-8941-00-8 ISBN (13) 978-973-8941-00-7
821.135.1-1

MIREASA MIRELUI PIETREI, POEZIA

Versurile poetului Nicoiae Gălmeanu se disting prin eleganţă şi sobrietate. Fie conţin reflexul unei voci lirice caracterizate de echilibru şi înţelepciune, ca o hologramă ce dezvăluie doar unghiul stilizării până la esenţă. Este meritul unei experienţe stilistice atent exersate, care şi-a depăşit propria maturitate, dar şi al temelor mari pe care scriitorul buzoian le abordează cu o deosebită prospeţime, al temelor fundamentale ce se regăsesc în spaţiul aflat între naştere şi despărţirea de viaţă – iubirea, pierderea purităţii, trecerea în păcat, căutarea credinţei – amestec de existenţă omenească şi divină. Vagi urme din Arghezi, pe care îl şi invocă. Lumina şi întunericul, ecoul şi tăcerea se întrepătrund într-un decor ce aminteşte de atmosfera şi măreţia tragediilor greceşti, într-un,. vers cu ochii jefuiţi de nesomn" al unui „sfânt între două tâlharepoeme". Nu putem fi decât fericiţi, de acord că. floarea de vie înnebuneşte vinu-n clepsidre". Metafora pietrei, ca viziune

integratoare. induce impresia unui peisaj statuar, insolită replică a megaliţilor de la Măgura.

LIVIUVIŞAN

„Când subiectul individual s-a identificat cu Numele, in aşafel încât orice proiecţie mentală a fost absorbită de forma numelui.”

vasile lovinescu

Distih

N-a mai rămas nimic de luminai, decât lumina mâncând

lumina

Omida devorând omida.

Ecoul

Strig şi nu mă aude nimeni, fiecare cu treburile sale. Ecoul nu se mai formulează, dovadă că universul Nu mai are nici-o sonoritate şi rezonanţă, e surd, N-aud decât versul cum se dăltuieşte în prăsila de cuvânt, într-o lume în care orice crez e absurd;

Tac şi nu mă ascultă nimeni cum tac.

Nici ecoul trecerii mele nu-şi mai află tăcerea,

Sunt mormânt, zic, suni morman de lumină şi de pământ

Ecoul pietrei se leapădă în mine de împietrire.

Fugind din lumină

Pe fruntea ta cu stele sparte, Venii, aseară doamnă, să-ţi descui Piatra în care ţi-am pregătit palate Din cerul tăcerii pe care-l avui,

Nu era nimeni să ţi se-nchine, Nici filigranul cămăşii pe care-o purtam, Temniccrii nebuni povesteau despre mine, Nefiind eu acela care eram,

Rămăsesem doar piatra căzută-ntr-o rână Şi-n piatră, sărutul bătut în arginţi, Şi-atunci, mi se făcuse urât în ţărână. Fugind în lumină ca un gol, cu sufletu-n dinţi

în zorii...

Zorii au rămas fără somn, astăzi au venit mai devreme. Pesemne întârziate arome din zefiruri de tei Trezise mireasa, pe mire să-l cheme in patul nupţial, unde

descoperise sacre urme de zei, Şi mi se făcuseră umerii de atâta lumină, mai grei. Ca unui sicriu cuibărit în nedescifrabile semne. Zorii luminii veniserâ-atunci cu mult mai devreme, Furasem temnicerilor de la brâu briliante de chei, Pironit ca un rob in carnea de piatră. Cum un sfânt între două tâlhare poeme, în zorii, unde descoperisem sacre urme de zei Şi nici-o firimitură de Tată.

Aud melcii

Nule mai văd decât ca pe un vers cu ochii jefuiţi de nesomn, Aud nebunia fugită din spitalele lumii, destrăbălându-se-n ring, Mânjii luminii flămânzi în caielele răstignirilor dorm, Raze bătute de şoare culcă fecioare greşite pe dric.

Ei, cum se mai iese-n pustie, din acest labirint Ne gâdilă-n palmi1 sămânţa florii de cui şi se gudură-n iepe Armăsarii focoşi şi sălbatici, cu nara încinsă de stepe, Iar eu nu mai găsesc pe pământ ambrozie, smirnă şi mirt,

Coboară din duhuri de munţi turmele Păstorului grase şi sterpe, Jinduit de epiderme de pleoape care mă mint, Când Mioriţa e moartă, iar strunga poartă ghebe, Aud melcii în calcinate cochilii plesnind.

Din trupul meu

După ce pleci, unde m-oi duce, Pironit din nou pe cruce, în buza de vânt a iernii, în vrana de piatră-a pernii,

Voi fi zăgaz, voi fi prelucă La raiul tău care m-alungâ, Un fel târziu de harţi în post, în dinţi cu piatra care-ai fost,

N-am vreme, Doamnă, de icoane De false chipuri pentru zei, Să-ţi tulburi castele nirvane, Din trupul meu, ce suflet vrei?

O!...

0. cât de idealist a fost să fiu, să dau crezare că totul nu se va

sfârşi niciodată.

Astfel, mă apropiam de acel închipuit absolut. Descoperind efemeritatea viscerală din jur, Cu ochii unei plictisite veşnicii infantile, dând pret pe

cuvântul cioranian Şi neputându-mâ rupe din laţul unui naufragiu terestru, De când Dumnezeu nu mai bătea

toaca, să se dea de veste, Să se audă şi să se salveze, zadarnic aşteptând întreita cifră Şi Manole, şi Ana, şi ciobanul moldovean, şi Mioriţa, Numai Noe fusese strigat. Chiar şi Fiul simţea piatra în spate, uitată şi rece, Aşteptând cumplitul complet de judecată, să-nfulece.

Şi atunci...

în fiecare noapte, din infidelitatea lumii urc în fragilitatea

ierbii

Şi, de aceea, nu mai prind nimic în auz. din desăvârşire. Decât efemeritatea de a nu dezlega veşnicia cremenii

niciodată,

Unde îngenunchez şi mă doare locul cuielor iisuse, în sine, rugăciunea care îmi dă aura de pioşenie şi de

pierzanie,

Când mă strigă piatra şi mă lepăd, ca după un moment de

reculegere,

Senzual şi frumos, trebuind să fac faţă unei lecţii vulgare de

anatomie;

Şi atunci, mă ascund în tăcerea din acel spaţiu armonic,

Să descopăr, de fiecare dată când mor,

Câtă fericire e dincolo de mine in câtă sete de metabolice

eresuri.

în lipsa fluturelui

Auzi, se strică floarea şi nu mai dă rod,
Roua se tulbură, lacrima se sparge-n năvod,
Ţărâna din mine se face zăvod
Şi mă alege din zodii de gemene
Până adoarme clopotarul.
Să nu-mi mai bată troparul
Dincolo de spânoasâ noapte,
Când tu mă vei striga din moarte,
Neştiind că n-am fost decât piatra

Pe care nu mai are înapoi cine-o aduce.
S-o aşeze din nou pe cruce şi vremi,
Floare de crin. în lipsa fluturelui nectarul face viermi.

Arghezianã

încet, sunt părăsit de cei ce mi au fost dragi,
Bate vântui frunza-n rânză şi mă lasă
înghimpat de muri în fragi, câtă vreme fragezi nuri
Varsă pe nară la cina de taină melasă,
Unde eşti, de n-aş fi fost cochilie de melc, de casă,
Cu coarne de prunc, zăvorât în zdrob de carne,
Ţipă-aud o jună castă, jurată din mă-sa nevastă.
Tot un fel de eşafod, de turmă şi de norod,
Când îmi prinde ochiul mag steaua borţoasă din prag,
De năduf, de duh, de-amar de floare.
Aud veacul care rage la ieslea de fată mare.

Numai semnul

Când vor amuţi cuvintele dintre noi şi piatra ni se va
descărna de buze, Vei căuta în zadar să mâ-ntorc, târându-mă prin calendar, Precum un vis de vierme-n verdele din frunze Şi nu vei şti că eu băusem demult otrava ta de har,

Pesemne ne vom risipi amândoi, bolnavi, în acelaşi ecou, Prin sanatorii de rai, întrebându-ne de ce îngerii zboară, în vreme ce am rămas aşteptând în părăluţa de ou – Tragicul vânător, sălbatică fiară,

Şi vom trece târziu, împiedicându-ne pe acelaşi pământ De piatra străină cu braţele frânte, Numai semnul de cruce va rămâne adânc în cuvânt, Să ne cheme mereu şi să ne înspăimânte.

Floarea de piatră

N-o să mai vii, cum izvorai din botezuri calendare cu sfinţi
roşii.

N-o să rămân decât o cruce neagră pe-o cezură din mileniul
trei.

Vot fi-nflorind atunci pe fruntea mea şi laurii şi chiparoşii Şi nu vei şti cui Dumnezeu să te închini dintr-o

puzderie de
dumnezei
Şi vor câdea-ntre loitre murgii, neputincioşi să ajungă în faţa bogatei iesle, din şei zdrobindu-şi magii, N-o să mai fie nimeni, din risipiri să mă strângă, Trupul bisericii mele îl vor hăcui toţi hăitaşii;
Şi nu se vor teme de urma gonacă şi goală,
îmi va fi umbra cămăşii prea strâmtă, şi apele tulburi de paşii,
Din floarea de piatră, care au început să mă doară.
Doar ecoul
Piatră, carne de piatră, unde se-ascunde duhul care va fi
rămas,
Crucea poticnită în trupul zădărnicit nu mai ajungea la cruce, Auzea cum tăcerea din fiinţa sa, către cer. i se scurge Şi prinde, precum împărtăşania fătului, din Graal, un ah fel de
glas,
Doar zestrea i se minuna descremenită la vederea acelui fast, Cum se bucura lumina de lumină şi se subţia ca o lună tăioasă, întreaga făptură nemuritoare îl căutase şi nu-l găsise acasă. Numai piatra îl aştepta goală ca într-o troiţă neînchinată, în cremenea sa pândind jertfa împărtăşită şi îngenunchiată Pentru ceasul fără solemnitate la ceremonialul său cast,
Venise durerea şi nu era îndeajuns durută, floarea de cucută,
încă necucută.
Cine îl oprea să-şi împlânte cuvintele-n carne şi să nu ragă, Să nu-l audă nimeni, fraga să nu-i mai miroasă-a fragă, Ţipa tăcerea din carnea de piatră, când dădea valul s-o
spargă,
Crucea povârnită din trup nimeni nu mai asculta cum
cuvântă.
Doar ecoul din umbră, goliciunea din noaptea fără de nuntâ.

Ohabă

Când sunt încarceraţi poeţii-n slove şi subţiaţi sub asonanţe

de ţărână,

Cum năpârleşte şarpele la drumul mare, trecând de-o nouă

vamă,

Atunci se zbilţuie păunii-n ou, mor fluturii, orbind la lună. Doar piatra prinde rugă, fior de plod şi teamă, Şi nu îi cuminecă nici-un destin, nu i ia in seamă. Nici prapurii nu le adie zefirul la căpătâi de groapă, Nici mâna care-a scris, de ei aminte nu-şi aduce, Doar urma pietrei ce le-a rămas ohabă, La un mormânt păgân, fără de cruce.

înainte

Tot mai mult lumea se aude prin urechea mea bolnavă. Tot mai aprins ochiul priveşte printre orbite pleoape. Din altar de biserici n-am făcut psaltice-agape, Nu mi-am cumpărat otravă pe otravă,

Că eu veneam la Tine din harul greu de rază.

Fugind în mine de întunecime,

Din oaza crucii, să îmi fac treime.

Am ales cărările cu caznă.

Să îmi astâmpăr spaima de sete şi lumină,

Aşteptând durerile să prindă făt.

Mi s-au amestecat toate vămile, privesc înainte cu faţa-ndârăt.

Iarta niâ

Iartă-mă, că am locuit amândoi pe acelaşi pământ. Că ne-a fost frig singuri şi ne-a fost urât. Că trupul unuia trupul celuilalt l-a durut Şi că n-am avut loc împreună în acelaşi cuvânt,

lartă-mă. că te-am iubit revoltat şi tulbure-n sânge, Cum floarea de vie înnebuneşte vinu-n clepsidre de toamnă, Rupt în genunchi de credinţe din ieftin-interzisele poame, însetat de primăveri prea devreme, obosit a le-ajunge.

Iartă-mă, înecaţi în christelniţe, în aceleaşi botezuri de ape, Pentru racla împărţită în doi. în acelaşi frunzar de

cucută, Ce vânător a-mpuşcat ccrbii ochilor tăi, să se-adape. Cine-a înecat în poem lebăda sfârşitului cea mai durută?..

Nimeni

Nimeni nu mai era ca noi în acel paradis,
Ne uitase la ceasul de trădare şi taină, obosit, până şi Dumnezeu,
Neştiind care apostol va săruta primul piatra.
Şi ne priveam amândoi cu ochii pândiţi.
Cine se credea mai curat şi era mai în stare
Să împlinească păcatul de a-şi iubi jertfa,
într-atât ne lepădăm de cuvânt.
Când cocoşii din răriţi de zori ne vesteau vămuirea.
Ştiam că unul dintre noi va fi cel ales
După semnul înfiorat de peşte,
Ori după cel al fecioarei, când cădeau temnicerii
Şi lumea dădea în clocot de extaz, de mânie şi vulg.
Să afle cine a aruncat primul în cel care era mai durut
Şi cine îi încălzise spatele răstignirii pe rug,
Iar Dumnezeu împăcat se închina sieşi martor, înainte de
culcare,
într-o raclă de cer. dând rănilor crucii cu sare.

Vultur neputincios

Amintirea mea despre mine nu păstrează nimic
Din singurătatea sa metafizică,
Doarcosentimentul cuvintelor
Pe care le-am dumicat în nişte lături calde,
Să-mi ţină de uz casnic şi cosmic,
Şi pe care n-a putut să le înghită nimeni,
Pentru că nici-o fiinţă plăsmuită de Dumnezeu
Nu se hrăneşte cu spirite;
Nu deţin nici-o dovadă materială că aş fi existat,
îmbogăţind biografia acestui pământ cu o flegmă în plus,
De aceea, vin acum şi vă spun, cu infarctul pe inimă.
Că timpul meu a rămas neîmpărtăşit

în materia fecală a acelui lustru.

Când dumicam cu dumnezei în cuvinte

Pe care nu putea să le înghită nimeni.

Amintirea mea despre mine e aceea A unui vultur neputincios în faţa ficatului lui Prometeu.

Meditaţie

Aşadar. El i-a dat zestrea primară fecioarei,

Să creadă în vis. după alungarea din rai,

Din grădina serafică,

După cum, Adam ar fi fost Abel, iar Cain,

Urma să-L răstignească, pentru a-şi avea împlinită iubirea.

Lirică

în noaptea asta ai ochii vânduţi altor ceruri, La care, niciodată, rătăcit, n-am să ştiu să ajung. Puteai să fii târfă, fecioară şi rigă înfierbântată de geruri I) e pat şi de circ, a unui mim, curtată, desculţă, prin târg,

Mângâiată-n gondole, de zaiafeturi amantă, în narghilele-nfocate de-arome, cu nuri înspicaţi. Puteai să fii înger, blestem şi gheenă de şatră. Plămadă de-anafurâ aruncată, peste mormânt, la bărbaţi.

Puteai să fii într-un destin de-o secundă, icoană. Un univers egiptean de piramidă lăcrimând sub caşmir, O penelopă cu centura de castitate într-o prăbuşită nirvană. Un rai unde îngerii, văzându-te, ar fi căzut în delir.

Puteai să fii lună deplină, de miere, în cântece, ruptă cucută, O pendulă de cearcăn, credinţă, minune şi har. Femeia de la cina de taină care azi mă sărută Ori semnul de cruce pe care îl fac, fără pirostrii, la altar.

în noaptea asta ai ochii vânduţi altor ceruri, Iar eu rămân pradă sub dezastrul unei pagini de scris, Şi nici n-auzi, liră, că îmbătat de cerneluri. Deşi au înflorit cornii în tine, peste mine zăpezi scandinave

au nins.

Rugăciunea

Se luminează, mamă, mi se luminează ochiul ce dă să cază. Mâna de-ofigă, moale, ce prinde iarba geamănă, se-aprinde, Piciorul târât, ori îngenunchiat, când ţi-a fost atât

de urât Şi nu ţi-a fost teamă de piatra visată, care încă te cheamă Şi nu te-a durut niciodată povara cerească de Tată Pe care l-ai avut, femeie, ca o aguridă de fruct, O înspăimântată chemare de vis ce-a prins rod din fată, Şi nici-un scrib dintre îngerii tăi n-a prezis Că va veni ziua când umbra Lui va speria lumea de-atâta abis, Iar rugăciunea îi va fi furie, revoltă, osândă şi chin Şi lumea va uita cum să 1 se închine. Amin.

Cvintă

Cine intra în lumina din acea înzidire îşi punea piatra pe suflet, să nu-l doară, Astfel, moartea i se părea mai uşoară. Ca unui soldat pacea când se lasă la vatră, în bocancii unui ordin de front nescris niciodată.

Ce

Erai să fii o veche preoteasă, o femeie egipteană, o inspirată

cântăreaţă într-un bristol de noapte, O genială dansatoare, o harfă spartă, ori destinul jertfei unei

Ioane d’Arc,

Averea ta de faguri trişti nici nu putea să-ncapă într-o carte, Corali din ochi de crin, când El mergea pe ape, auzindu-se în

moarte,

Şi-n ieslea sfântă tu te credeai pe-o bancă, tăvălită, dintr-un

parc,

Mijeau în perna nunţii lanuri întregi de flori de capricorni

Şi nu râdea în sânii tăi de zori nici-o ispită,

Decât că ascultam înfierat cum adiau furtuni sălbăticind în

corni,

Iar lumea cumpăra arginţii acelui spectacol de coridă, Din drumul jertfei neputând să mai mâ-ntorni, De te-aş striga ca pe o târfă, ori ca pe-o rigă, Din cerul tău. n-ai auzi ce dumnezeu te strigă.

Pentru că...

Voi pleca odată pentru totdeauna şi-o să-mi fie teamă,

la drum,
de unul singur
Şi-o să-mi fie urât de atâta sărăcie de cuvânt, Pentru că mi-aţi fost dragi şi că am trăit doar o întâmplare Să vă întâlnesc şi să vă iubesc, pe rând, pe fiecare, în vremea când în lipsă de timp, îl căutam nebun pe
Dumnezeu,
Să-L întreb care dintre noi este mai curat şi mai sfânt Şi mai înţelept, să devină jertfă, Fără să-l doară răstignirea, decât în piatra de lut; Treceam şi nu mă cunoştea nimeni, precum un mit, nevăzut
de rut,
Cui îi păsa de biblia jupuită pe capul mielului de Paşte, Când piatra fusese risipită ca mătasea buboasă de broaşte; Voi pleca odată pentru totdeauna şi-o să-mi fie teamă La drum de unul singur şi-o să-mi fie urât, Pentru că fiecare, în felul vostru, mi-a fost drag şi m-a durut.

Iisusele catarge

Din piatră seacă de-ai veni. din floare seacă, Neputincios tezaurizez nisipul clepsidrei pe care l-am cules, Am fost un vis pe care niciodată nu l-ai trăit întreagă. Dintr-o rimă strâmbă care ţi-a mirosit a vers.
0, n-am avui lumină de câtă lumină ar fi trebuit să am parte, Noapte de noapte, mi au cântat greierii tulburi simfonii
decadente.
Nu mi-a ajuns alfabetu-nvăţat, să scriu povârnita mea carte, Mi-s spitalele pline de ziua de mâine care-mi borfăieşte-n
perete,
Sunt un ceaslov de ţărână unde îngenunchez înspăimântată
mea cruce,
N-am încremenire-ndeajuns pentru valul care o sparge, ’I\j nu auzi cum piatra care sunt mă strânge Şi nici nu mi-ai văzut în naufragiu iisusele catarge.

Ultimul christ

N-am să mă divulg nimănui că n-ar trebui să exist,

S-au înfundat toate cărările care duceau înspre noi,
Sunt amar ca un dinte de şarpe şi trist
Că n-am numărat până la sfârşit câte ploi
Peste mine-au trecut şi câte cuibare de păsări mi-au părăsit
Sămânţa îndoliată din albul de crini, ca un ecou răstignit,
N-am să dau de ştire nimănui că exist,
Voi juca cu trupul meu ultima sărbătoare de christ.

Astfel, mă duc

Astfel, mă duc, să nu mă mai întorc Din drum, călcat de-o umbră cu aceeaşi soartă, Dulcele meu chihlimbar, ca pe o ţâţă ce-o storc Din făptura magdalenă de fată.

Nimic n-a rămas, doar umerii pietrei cei goi, Căzuţi sub povara cămăşii care ne-nfruntă. Când satirul şi jertfa nu pot încăpea amândoi, în vinul sângerat de la aceeaşi ieftină nuntă.

Nu mai au vreme apostolii cascade de peşti să cuprindă. Miroase tămâia a mort şi apa spartă a lepădare de maică. Nu mai pot, fiinţă, spânzurat pe un cer de-o putredă gaică Să gust din podgorii, când struguri plesnesc de-aguridă

Astăzi, jertfa va lipsi din coridă, Amar, mă tot duc, să nu mă întorc.

O biblie ruptă

Va veni o zi când n-o să mai încăpem amândoi în aceeaşi
fotografie

Şi unul va dispărea din peliculă, ca şi când n-ar fi existat, Ca un mânz dat uitării după ultimul său nechezat. Rămas să galopeze-n neştire în neînţărcata sa preerie, Cu blazonul jertfei în capiţeii din frunte însemnat,

Ne vom uita şi pierde pe dram, ne vom uri deopotrivă, Fericiţi că am obosii până să ajungem la capăt, Vom descoperi prea târziu că lumina ne-a fost costelivă, Că, vrând să ne-ntoarcem, am găsit porţile nchise cu lacăt

Va veni o zi când n-o să mai încăpem amândoi în aceeaşi

fotografie,

0 biblie ruptă în două, pe al cărei sărut mai apoi am scuipat.

Perdanţa

Cine mai are nevoie de liră. spargeţi harfele, amuţiţi viorile, Nu mai sună epoleţi aurii de sfinţi în nici-un calendar, Cine şi-a pierdut condurii, de se opreşte balul, Iar Don Quijote-i dus în ultima cămaşă de nebun, rătăcit pe

trotuar,

Nu se mai aud colinde, magicii cerbi şi cântările, începe să se strângă la nunţi înjunghiate darul. S-au oprit toate trenurile şi-au plecat în neştire gările. Aşteaptă, în faţa unui laminor, rândul, un ruginit marfar.

Pamflet

Până unde poţi să iubeşti şi să uiţi deopotrivă, Până când gura-ţi sărută sămânţa ieşită din minţi, Dacă pleci, dacă vii, tot singur rămân, ca un paing într-un colţ

de misivă,

De care ţi-e teamă şi milă sâ-l zdrobeşti între dinţi;

Aud poeţi ce cântă nimfa, pe când ovulează poete Şi-n plodul de floare rag geniale manele, Malraux, Malraux, vânzător de regrete, Scheaună iubiri vulgărite-n saiele;

Se cutremură limba în clopotul limbii române,

Când mironosiţe îl încearcă pe lisus de organe.

Fac prunele viermi, iar roua prinde tăciune

Şi franţuzul Malraux cu bogdaproste plăteşte târfe-n nirvane,

Dă-mi, lumină, iubirea datoare, vetustă, Palmele mele au încă semne de cuie-nflorate, Pământul îşi face rugăciunea tot mai îngustă. Iar cerul pândeşte fecioara augustă pe la spate,

Malraux, Malraux, ne morfoleşte lumea sub aceeaşi fustă

Temeri

Mă-ntreb ce mai faci prin lume, descuind apartamente, Prin care storuri jarul gurii tale mai strigă pompierii. După căţelul pământului au plecat în haită hingherii. Iar nechezatul din mânji întărâtă azi nărăvite de

iepe

A fost o nebunie cerească, o revoltă, o minciună în staulâ De martir care n-a ajuns niciodată la cruce, Va rămâne în urmă o toamnă săracă cu aură Neagră, unde nu va intra nimeni, temându-se să nu se

întunece.

Pe jumătate

Nici-un ochi nu seamănă cu alt ochi, glasul din pustie, cu alt

glas,

Carnea cuvântului rămâne să doară in carnea celui rămas.

Colţii pietrei, în fiecare braţ de cruce,

Neputincios să! cuprinzi şi sâ-l poţi duce.

Nu mă fragmenta, ţărână, trupul să se vindece şi să mi se

usuce,

Lepădând sufletul unui univers lăsat în paragine, Mi-e teamă că mi-a ajuns veşnicia la margine Şi nu ştiu cui dumnezeu să mă închin cu pietate, Neputincios, când rămân în urma mea pe jumătate.

Mirele pietrei

Tot mai sărac, din tulburi /. averi, la zarul meu de nenoroc, Nimeni de pe pământ nu m-a văzut că port cu mine grijania

crucii

Pe care am fost răstignit şi a rămas împietrită la scoc, Numai ultima cămaşă în crinul căreia erau ascunşi pruncii Fusese văzută pe umerii săi, cum juca-nsângerată, refăcând

fecioara la ioc,

Apoi a dai, Doamne, zavistia-n turme şi a rupt fiecare anafură

din piatră,

S-o arunce, să se salveze de păcat, dar piatra a rămas deşartă, Hidoasă şi goală, nimeni nu mai putea s-o urce in trupul său

spart,

Cântând în litanii păgâne jertfa iubirii cu un dumnezeiesc
bard.
Pe rând, au venit meşterii, să se aleagă locul de mănăstire, Dar carnea rămasă nu mai păstra semnele visului de fecioară, La cariera trupului meu, scribii să scrie geniala psaltire, Şi piatra atunci şi-a-nfipt în cerul nostru ultima gheară Rămânând din tăcerea virgină ecoul său fără mire.

Cina fără taină

Sărut mâna, lumină, corali tăcuţi adie leneşi la pulpa ţărmului. I) e unde naufragiaţi smintiţi nu mai vor să se întoarcă. Corole de leandri şi mărgean bat toaca-n câte-o arcă Şi-n geamul meu aud cum cad sub raze fluturii striviţi. Atâta tăcere e în cuiburi verzi de-atâta zbor de ţarcă;
Sunt singur ia cina noastră, m-au părăsit apostolii, Nu mă mai vinde nimeni pe nici-un sărut de linte, Pâlpâie-n opaiţuri lumânări de sfinte daruri, dă roua în
cuvinte.
Voi pleca să te caut, până când plata şi costul li Se va părea neofiţilor un ceaslov păgân de morminte;
Până la capăt, samarinean, dând rod într-o stearpă ţărână. Mă va purta crucea cuvântului pe care într-o zi îl voi scrie, Bat în coralii tăcuţi pleoape şi dă plod de toamnă în vie, Cu găvanele goale merg luminat cu Homer de mână, De parcă am trece amândoi Marea Roşie prin poezie;
Sărut mâna. lumină, voi scrie o biblie despre o cină la care am
lipsit amândoi. Viaţa mea fără grai. când în maluri de ploi cântă prigorii Şi preoţii îmi răstignesc ultima fotografie sub patrafir. Corole de leandri şi mărgean bat toaca-n câte-o arcă, De unde naufragiaţi smintiţi nu mai ştiu să se întoarcă. Iar Dumnezeu, miop, caută în testamente ultimul martir.

Cu dumnezei înfipţi de buză

Cât peşte vom prinde astăzi cu atâtea lese, Câte harfe-n solzi şi aripi neom lipi-n sărut, pe buze, Vom

aluneca pe valuri, părând amfore cu pânze, Vom înebuni lumina, să vedem la coamă somnii, Tăind ziduri în adâncuri de regale punţi de salbe. Fără să-nţelegem poate cum lovesc de cer somonii. Ducând clocote amare zeilor, să se adape, Până la izvoare-n munte, unde-n clonc lovesc pescarii. Aruncând în larg pripoane şi înfierbântând grătare, Când stau răstigniţi in ace greierii cântând şi carii, „Hai să prindem, hai să prindem peştele, sâ-i dăm cu sare!” Ochi pândiţi, gonaci de carne, trufe-n trupul ¡or zbăteau, S-alegea cu nfrigurare o amiază de înaltă înserare, Gâfâia apa-n zăplaze, iar năvoadele culese noduri mpte

împleteau,

„Hai să prindem de frigare din păiş pe cel mai mare. Care roade grinzi albastre, prăbuşindu-le in vaduri Daţi momeli de vin şi nâine, nu-l vedeţi cum bate-n soare Când îndoliate iaduri, când lumini smulse din raiuri, Mai adânc, unde prâsila scapără icra-n potcoave, Mai aproape, mai aproape de bacante şi seraiuri, Ferecaţi nada-n cârlige, daţi momelii mers de iarve, Undeva, tot mai departe, se ascund în coarne cerbii Cei iisuşi cu peşti în ramuri, vălurind neclar de ape,

Dă de noapte luna-n spline. în palme, căuşul ierbii. Vor veni întins la maluri peşti mari. să nu ne scape!” Când golgote sângerânde clipoceau ape coclite Şi pocnea jarul în zadă sub cearcăne negre de spuză, Noi spărgeam în alte graiuri zăvorâte labirinte, Prăbuşindu-ne în raiuri pădureţe, de ecluză. Cu momeli, rupând năvoade-n dumnezei înfipţi de buză.

Vis

Noaptea care mi-a rămas nu mai are viaţă
Câtă mi-ar trebui să scriu această psaltire de humă,
Nu mai freamătă-n mine nici-un fir de gârneaţă
De iubire, de tângâ, de revoltă şi mumă,
Se clatină cerul din bolţi, se prăvale ţârâna-n ţărână,
Peste noi, prea devreme, acăzut ultima brumă
Şi n-am auzit cocoşii dacă-au câniat în ceasul din piaţă,

Am adormit într-un vis preţ de-un capăt de aţă
Şi-am văzut cum ultima lumină din mine se curmă.
Iar lumea goneşte nebună să belească berbecul fugit din
Gând
Faptul de a fi mereu prezent îmi oboseşte această veşnicie, Să te învăţ că, într-o zi, va trebui să lipsesc.

Lirică

Eram atâta de curat, când te-am strigat In acel botez de cer în care nimeni nu intrase, Un sfânt cu ochi holbaţi, de mire sângerat, Cu aripi înnodate-n schituri de mătase;
Şi se făcea că nu fecioara de înger s-a visat, Ci dumnezeul meu, cum cobora din cruce,. Lăsând în urmă piatra celui vinovat Şi aripile în panoplii, să se împuşce,
Că el venea, să fie însemnat, Să-l doară într-atât, să n-aibă alinare. Ducându-şi suferinţa blestemat Pe drumul înflorit de osuare;
Eram atâta de curat, când te-am visat Şi nu-mi păsa de tnipul care moare

Simbol

De ce L-a ales Fecioara pe El, Din care vină. păcat, blestem şi iubire, Nedezlegată psaltire in versuri sibile, De junghiat apostolicul miel.
Şi nimeni n-a văzut în piatra de mire Cum, însemnat, se întreba dacă-i el, Cel ales de fecioară-n inel, Cu mult înainte de Bunavestire,
Veneau junghierii, să se-apostolească de miel Şi prelaţii, să tămâie prin cimitire, Se dezgropa groapa, lacătul cerului, de cer Nimeni nu ştia de ce L-a ales piatra de mire.

MIRELE PIETREI

Nimeni

N’imeni n-a auzit spunând c-o să vină, Nimeni n-a văzut, văzând c-a venit, Mironosiţe-apostolice coceau la lună plină Tragica sămânţă a fructului oprit,
Se înfiorau lumini de videimâ Şi mirosea întreg pâmântu-a mirt, Nimeni n-a văzut lumina din lumină, Născându-se în ce-a murit.

Cel ce era fusese, singur, plăsmuit, Să-L doară ca pe nimeni, răstignit, Vinovat pentru ţărâna divină, Tragica sămânţă a celui oprit, înainte de a fi fost izgonit.

Mut necrolog

Simt că mă doare carnea, până nu mai am carne pe mine. De se desface piatra în două şi-i aud crucea cum curge-n

pământ.

Vinovat c-am mângâiat pe fruntea Sa laurii de mărăcine, N-am ştiut, in dansul celor care mă voiau ofrandă, să cânt,

îmi sunt devălmăşiţi anii, ca nişte bocanci în picioare prea

grei,

Vor fi-nflorit pe lume, fără să ştiu. mai aprins chiparoşii, Vor fi putrezit de atunci, aşteptând pe cel dus, umerii cămăşii. Numai în palma pietrei picurând sângele visului ei;

Simt că mă doare cel nevăzut şi neauzitul de nume Şi-mi cade trupul de trup, înspăimântat în icoane Lumeşti, când carnea caută dumnezeii de carne, Mi-s oasele risipite, să mai ştie cineva să le-adune, într-un mut necrolog, să le dea putere să urle, să tune…

Sfinţi furaţi

Plouă şi tu n-auzi cum plesneşte lacrima ploii în noi Şi ne leapădă-n lume ca pe nişte copii din flori, în maternităţile goale ieslea visează erori. Boii lui Dumnezeu lingde-nviere lujerii ieslelor, goi;

Noi nu mai avem pe nimeni înafară de noi, Ultimii muguri nu mai miros a fecioară. Nu mai găsim nimic în lumină, să nu ne şi doară Atâtea raiuri cu îngeri înecaţi în lacrimi şi zoi;

Plouă şi tu n-auzi cum răcneşte ploaia în noi. Atâtea simbrii de pământ pun căluşuri de tăcere la gură. Boii lui Dumnezeu aruncă cu dumnezeii ploii in noi. Precum nişte sfinţi de pământ vine cineva şi ne fură.

O conversaţie

Doamne, n-am avut prinsoare, legăminte oarbe pentr-

un vraf
de viaţă,
M-a furat doar harul, când m-a vrut pământul, m-a durut doar
vina.
Costeliv mă-ndoaie până-mi crapă splina flori lumeşti de
gheaţă,
Până vin să-mi smulgă paraclisierii umbra şi lumina;
N-am avut nici darul, ca să cânt dezmăţul, torsul cald de nimfe,
rufele scrobite, Ori beţia chioară pe un jeg de masă, violate viori. Ruga cea de moarte în cămăşi de forţă şi-n slaiuri de paturi
bine lustruite îmi cerşesc icoana la care se-nchină târfele ninsori
Nimeni nu-mi aude povara luminii cum se prăbuşeşte odată cu
mine,
1\i ce mai faci. Doamne, că mie mi-e bine.

Ziua

în flori de crin mă voi ascunde pentru următorul chin.
în floarea de mire de pelin, ca din otrava
Băută dulce, de-atâta arşiţă şi sete,
Ca o coraslă suptă din naştere, fără durere.
Ziua de moarte să mă îmbete,
Pândind-o ca pe-o râvnită visată muiere.

Infinit finit

Nu mai am loc sâ-ngenunchi la picioarele tale, în patul în care capul meu. ca o ţâţână de pământ de olar. Se-nvârte de pe o pernă thailandezâ pe alta Şi murim atât de departe unul de altul, în două tranşee total diferite,
Fără niciun pact de neagresiune, de mormânt şi de veşnicie
Două trupuri amputate de o jumătate zadarnică –
Astfel, amândoi, reeditäm o coloană
Cu mult mai scumpă decât orice sinusoidă,
Prăbuşiţi în pământul în care am viermuit

Plus, minus, plus. minus. într-un finit infinit.

Visul sătul

Sunt piatra pietrei de om mursical
În strechea de bube dulci, năpădite la gură,
Lin dric cu umerii putrezi ai unui cer despicat,
întors în floarea spartă care m-a spulberat,
După câtă bucurie simte azima, când devine scriptură.

Sub pirostrii nazarete în altarul care mă vru, N-am avut fericirea să luminez îndestul, Am orbecâit ca un mag întârziat la ieslea unui igluu, Când visul de a fi dumnezeu mă mângâia pe burtă, sătul.

Zadarnic

încă mă mai înspăimântă o părăsită gară, un hangar cu păsări
deportate.
0 cabină teleportată spartă, un grajd cu iestea ca un cuibar
părăsit, o apă.
Nu mai găsesc magii pe care fecioara i-a sărutat în pântecul ei
prima dată.
Dalor unor locuri profane, îngerii în trupul meu se căznesc să
încapă,
Astăzi cine mai visează în biblii dintr-o operă, vulgârită, de
harpă.
Vânduţi unor cununi fără lauri, aud cum. în piatră, mă apăr. Zadarnic din bruma de stele încerc un rai, ca să scapăr. Când e vraişte pe lume şi mă strivesc dumnezeii prin iarbă.

Singur în piatră

îţi scriu dintr-o morgă de viaţă, neştiind universul după care
să măsor,
Că n-o să ajung niciodată la tine, întârziată bacantă, Cum să mă doară aripile, dacă durerile nu mă dor. Şi

fructul nu se înspăimântă la floarea care i-a fost amantă,

Mă iartă, frunză de nuc. de stupul amar, când sălbăticesc

salcâmii,

Geană pe geană să pun, lamură pe lamură, ramă pe ramă, Să se înhaite la ceaslovul meu, schelălăind toţi nebunii. După fiecare halcă de vers osândit, să dea veşnică vamă Şi să nu ştie niciodată pe poet cum îl cheamă:

Mi-e târziu, singur în piatră, urcă gângănii flămânde să ia har. Cel plecat, nu se ştie, îşi va aduce aminte vreodată de cruce. Visam uneori că voi fi giuvaierul celui mai de preţ chihlimbar, Dar nopţile mele s-au lepădat de lumina pe care o aşteptam la

altar

Şi nu mi-a rămas decât spulberul pietrei, luminând, să

mă-ntunece.

între A C

Stăm între credinţă şi păcat cu zădărnicia de mână. Ca izgoniţi din rai in drum spre-ndepărtate mănăstiri. Am minţit c-am purtat pe frunte laurii jertfei cunună. Amândoi răstigniţi sub false imagini de miri,

Nu se aude nimic în sămânţă, materia e părăsită pentru altă

materie.

Veacul din noi dă semne pietrei pentru o nouă celebrare. Visul devine cunoaştere, biserica de pământ ne puzderie, Iar dumnezeii lumii caută pentru îndreptare altă fecioară;

Vai, câtă ţărână a trebuit să măsor până în osuare, Câtă durere să mă doară şi să-mi fie drag de durere. Am trăit pe-un pământ unde nu mi-a mirosit nici-o floare, Fiindcă vinul băut era sângele gâlgâit dintr-o răposată tăcere.

Misir

Nu sunt decât un întârziat misir ce-a dansai cu fecioara în

lipsa lui Dumnezeu După o melodie astrală de

christale ale unui jinduit univers. Nu era nimic ritual şi păgân in acel blestemat eres Şi nu se aflau pe pământ decât fecioara şi acea formă

întruchipată de zeu.

Cine chemase visul, cine reedita lumea din fluiere sparte de

oase,

Când in dans căzuse şi vălul şi aura. doar virtutea moralei de

jertfă râmase

în jocul sibilic, cu feciorul de crin şi cămaşa însângerată pe

umeri

Când ieşeau în lumină crisalide din borangicul gogon de

mătase.

Şi nimeni n-auzea cum fiecare armonie intră în mit, Iar sânul fecioarei devine ridul uitat pe crucea unde pe fiul

său alăptase.

Piatra

Pentru aceea, că am iubit cu atâta voluptate,
Am înţeles de ce femeii, ca să devină cruce,
Nu i-a mai trebuit să fie şi piatră.
Ci doar creatorul, care să-i dea duh,
Altfel, ar fi rămas pentru totdeauna o încremenire de
frumuseţe păgână.

Decât

Ce durere poate să fie mai mare. Decât ignoranţa mugurelui să devină floare, A florii, de a se stârpi in sămânţă, Oul nu mai ştie drumul spre pasăre, Râul, să susure,

Grăunţa de cuvânt, amuţită-n grăunţă, Fără să sufere.

Nici şarpele încolăcit să să sâsâie la propriul sâsâit,
Piatra, să nu mai nască altă piatră.
Urma, să lase urmă,
Şi turma, turmă
Ignoranţa, că e ignoranţă.

Guzganii

E raiul atâta de aproape, încât mi-e teamă să i ating Şi graiul tău. să nu mă-ngroape. să nu: l sting C-o ieftină silabă de literă domnească. C-o martirizată pâine sanctificatâ-n pască.

Ne revoltă lumea şi ne doare haloul pietrei. Şi nu mai ştim pe cine-am răstignit, Stăm amândoi la spuza murdară-a vetrei Filosofând parşiv despre cei duşi în mit,

Săraci să mai furăm din vămi împărtăşanii, Din atâta laşitate noi vom muri-mpreună. înspăimântaţi, ne risipeşte cine ne-adună, în ieslea fecioarei aud fătând guzgan

îmi dau drumul

Cu cine mă asemăn decât cu ultimul…

Nu se mai găseşte nimeni să fie răstignit pe cruce,

Nici-un tâlhar nu mai acceptă să-mi ţină de durere şi urât.

Câtă vreme totul şi nimic se plăteşte,

Şi-atunci mă urc în pripor şi strig:

„Voi care sunteţi şi care vreţi ce să faceţi din trupul meu!”

Şi-mi dau drumul prăvale, piatră, la vale.

Numele

Se-mbolnăveşte lumea, pe mine nu mă rabdă larga. Cine pe cine să vindece şi este cu mult mai bolnav dintre noi Şi pe cine naufragiază la maluri, Charon. mai repede arca, Nu-i aşa că eu mai am multe zile de nopţi în plus Decât semenii mei şi peste mine vor plânge mai puţine ploi, Bucurându-mă că mi au rămas destule poveri de dus?

Domnule vraci. îţi tremură mâinile ca unui beţiv cu tranchilizante

prea multe în gât Şi mi-e teamă şi drag că mi-eşti frateapostol şi judegropar, Aş vrea să te pup, să te blestem, să-ţi piară sămânţa din

calendar

Şi să te vindec de toate câte pe mine. n-ai ştiut, m-au durut, Că hărăzit să fiu om, n-am avut pe pământ nici-un har. Precum iarba lăsată, fără testament, turmelor la păscut;

Frate brancardier, mi-au venit rezultatele de pe lumea
ailaltă,
Du mă o fugă până acolo, mi-am uitat ultima vraişte de
moarte.
Iertat de canoane, alungat din principii, căzut dintr-o
fantoşă de rai. N-am avut vreme de cât ar fi trebuit să am parte, Când, tăcând, cei din jur s-au bucurat că mi-e muţenia grai:

MIRELE PIETREI

Alinâ-mâ, soră, ifigenic, argintii din flori de măceş,

sâlhăticindu-mă-n ochii Gustaţi prea devreme de balele gurii in anafura asta de lume, Eu am venit prea târziu, cu mult înainte veniseră cioclii, Să-mi culeagă lumina săracă de-aureole şi nume. Prins mioritic în psalmii unei necunoscute de Dochii;

Dezleagâ-mă, poete duhovnic, de ce mă tot duc. cum nu m-ai

întrebat niciodată, Când mă căzneam să învăţ cum arată adevărul dintr-un

teatru absurd Şi mă credeai vinovat, Părinte, de o lume buboasă. A unui Iov fericit, nesătul, să dea cuiva, înapoi, blestemului

rând.

Nu mi-am făcut pomelnicul şi n-am plătit cât am rămas dator. Sunt o vioară uitată în şţreang, cântând, în neştire, într-un

65

abator.

Printre Dumnezei

Prietenilor din Colii. IlieSava şi Marian Nicoară

Aici, şi copiii râd mai frumos şi muribundul, pe patul de

moarte,

Şi mânjii pasc altfel de iarbă şi nechează alt uger.

Iar fecioarele îşi păstrează fecioria într-o filifică slovă de carte.

Aici, sângerul din pirostriile sfinte nu se mai numeşte sânger.

Coasa se găteşte pe nicovale de cremeni după altă mirare de

coasă,

Se aud teii cum intră în mir şi prunii se pregătesc de poverni, Numai har în chihlimbare de case. numai duh în fiecare

mireasă.

Iar mirii se-nchină la trupul răstignirii, eterni,

Aici, nici-o piatră nu păstrează semnele pietrei izgonite din gnoze. Tălăngi bat mătănii, strivind sub genunchii de lapte talanţi, Iar noaptea, când scriu. îl văd pe Dumnezeu cum coboară din poze, Pierzându-se. fericit, printre dumnezeii ceilalţi.

2 august 2005

Te adun, risipire

Cine-a abrupt şi a rupt voalul de mireasă în două,

Şi-a rămas bradul împodobit să spânzure-n stâncă,

Se aude freamătul frunzei cum viermuie-n rouă,

După joia de vedre cântată în hangul de moarte, tot mai adâncă,

Te adun. risipire. în palme, în destin. în ghiocul de melc,

neprihană,

Refăcând cremenea de când s-a prăvălit prima dată. Ecoul rămas se aude doar într-un pomnet de icoană, Cum nimeni nu mai sărută astăzi o epidermă de piatră.

Mi-s ochii scoşi, dincolo de găvane, tainic, ating vederea. Cu gura strepezită caut în agurida cerească

mierea.

Răstignirea

Am văzut az-noapte, înflorise luna. De lumină plină se înfiora, Se-oprise pământul, amuţise struna. Luna sa pâmântă nu mai exista,

Eu eram în cruce şi mă învelea Cămaşa de mire care mă strângea. Viaţa ei de noapte nu îmi ajungea.

Descântam în versuri sfintele-mi păcate, Judecam sămânţa care mă orbea, Eu eram in piatră şi-auzeam cum cade Luna ta înaltă peste carnea mea

Şi oprisem zorii să mai vină-n lume, Lumea mea pământâ nu mai exista. Eu eram în piatra fără niciun nume. Răstignirea jertfei peste luna ta.

Sfântul din spate

Nu te mai văd. nu te mai aud, mi se stinge vederea, auzul. Mireasa din piatră rămâne pentru amândoi şi logodna şi

jertfa,

Nu-mi simt decât braţele crucii rupte şi blestemul de tată Mai vândut turmei decât toţi apostolii, – Pentru vanitatea cunoaşterii – Să vadă ce se ascunde în acel univers, Să se înfurie şi să râdă sardonic, Şi să se înspăimânte,

Când descoperind golul din piatră, va trebui să se închine

trădării.

Fiecare cu câte un sfânt uitat, mort în spate.

Nimic

M-am întors acolo şi n-am mai văzut.

Am ajuns până unde n-am mai găsit nimic.

Nici semnele naşterii, nici cămaşa menstruală cu seminţe

germinale,

Nici paznicii tăcerii nu mai erau,

Nici mironosiţe, să nii ungă trupul cu mirt,

Nici orbii, nici sluţii, se vindecase şi Iov

Şi fugise în altă lume de bube,

Nu se mai arătau nici uşoare femei,

Nici cele patruzeci de zile de pustie,
Nici caiafii, nici mucenicii nu se mai arătau la soroace,
Ci doar necroforii, adăpostind pe piatră,
Aşteptând pe plajele acelei dumnezeiri străine,
Ecoul, să-l devoreze
Şi tot golul acela nu mai păstra nimic,
Hâuia, hăuia, hăuia…

Tabloul

Tot mai mult va trebui să tac după alte principii morale Şi. la tot pasul, să-mi leg de picioare ocale, Să nii fac incizie în coarde vocale şi să-mi fie glasul Un fel de guruit, noros, apropiindu-mi iubirea de burtă Despicată în partea ei cea mai adâncă şi scurtă. Să mă lungesc pe şine de cale ferată şi să deraiez personale Să arunc în aer marmide de-aurolaci, la popote. Din coduri înalte de legi să-mi fac gărzi de-apărare Şi-n parlamentele lumii să mă culc cu cele mai frumoase cocote; Tot mai mult va trebui să tac, să nu speriu lumina De baiţ ce-acoperă mobila noastră de-un şfanţ şi imaginea de
vitrină
Cu ştaif, cu guler de stepă şi cravatâ-n potcoavă, să ne poarte
noroc,
Nu port sâmbetele nimănui, n-am cămaşa iisusâ în stoc
Pe care s-o schimb zilnic pe cruce ni alta mai fină,
Nu pun la aer condiţii şi-n cafenele soroc.
Tot mai mult va trebui să tac, să-mi ia nimeni seama,
Şi mă trezesc că-mi fură portretului rama
Vreun pungaş care n-are lemne de iarnă, să pună pe foc,
Poftim, prietene, ia şi caricatura asta rămasă, creatorul ţi-a
depăşit geniul, Van Gogh.

Nicoluc Gâlmcanu

Prins

Tună, avortează nucile, se sparge părăluţa în ou şi sămânţa

se întoarce din rod, Cad ciorchinii din vii, în cochilii de vis melcii nu mai au

adăpost

N-am să fiu credincios pe ultimul drum nici unui prohod, in faţa unui univers nesimţit şi agnost,

72

Este crezu-nşelat ce mi-a rămas din credinţa de a nu fi fost, Decât un cerşetor de tăcere la masa unui capăt de pod, M-a costat prea târziu nebunia sâ-nvăţ un alfabet fără rost, Prins de-un braconier în extazul unui serafic năvod.

Niciodată

Nu mai este nimic de salvat, de îmbolnăvit şi de vindecat, Sunt mai bătrân decât tata când a-nceput să moară, Precum un cuib de privighetori, de prea mult cântat, Fără odihnă de strană şi aripă de luminare.

Nu mai ştiu ce otrăvuri de miere din mine să-mpart, Astfel, să n-alunec prăbuşit într-o rană de perlă fierbinte, Locuind în acelaşi altar şi fiu şi părinte, Fără să se cunoască unul pe celălalt.

Frunzădenuc

Cum se prăvale soarele peste noi şi ni se face frig, Frunză de nuc, frunză de nuc, după care nu-mi ajunge

pământul să mă duc, Ca pe o floare bătută de brume, amar, te tot strig, Fiindcă magii, vândut pe cucută nu m-au găsit în prunc,

Rămăsesem doar urma de piatră, hidalgă, uitată, Nu-mi ajungea din agoniseala de greier să-nalţ decât o

sihăstrie de melc, Un palat, cât să-ncapă scânteia noastră de soartă, în vulcanul fierbinte al unui stins aisberg,

Frunză de nuc, frunză de nuc,

Nu-mi ajunge drumul, de cât mai am pe golgotă să urc.

9 august

Astăzi am primit ordinul în grad de cavaler. Don Quijote, Ca o recompensă târzie pentru toate morile de vânt cu care

m-am războit. Şi m-am trezit cu toate femeile borţoase de pe pământ. Spunând că ele vor naşte fiul dumnezeului meu din psalmi şi

din ode,

Cum că pe fiecare în ieslea cuvântului am visat şi am iubit. Lepădând armurile şi platoşa de castitate a tristei mele

figuri,

Şi m-am speriat de aţâţi fii ai unui dumnezeu de pământ care

n-a iubit decât o fecioara. Să mă răstignească în lauri, în şerpi de aramă şi muri Şi toate vinovăţiile lumii în locul Celui Divin să mă doară. Pentru că nimeni nu I-a mângâiat adevărata sa tristă făptură Şi nimeni n-a văzut cum din pântecele fecioarei, fiul începuse

să moară,

Hai să fugim, Don Quijote, în durerosul înăuntru, de afară.

Văd doar ochiul

Nu mă interesează ce gândeşte lumea despre mine, De ce se bucură, ca în faţa unui popic, ştergându-i cu o bilă

corectoare capul. Ca apoi să-i redea locul în proprietatea propriei sale

pierzanii,

Numai înţelegerea acestui fenomen nu-mi este deajuns,

Mi-a trebuit piatra, să mă doară logodna de mire
Şi piatra să refacă acelaşi drum de fiecare dată –
Văd doar ochiul care îl vede pe Sisif,
Mai departe e întuneric şi în întuneric aud
Cum se destrăbălează de-stră-marea.

(A) VE

Cine să se lepede de lespede, care lisus, care Sisif,
Care hidalgo în această aventură care e viaţa.
Moral ar fi ca din atâtea ţâţâni de pământ
Cineva să oprească drumul până i se vede faţa
Şi să întrebe piatra când devine hrubă şi cântece
Şi când prinde aripi de cruce în pântece,
Prigorind în urma celui care se duce;
A scris cineva parcă despre asta
Şi a uitat cu ce literă începe acel cuvânt.
Probabil cu „A”, probabil cu „V” –
O explozie, o implozie între crăcii unui ieftin mormânt.

în COLŢI

într-o boabă de chihlimbar, Doamne, de pe drumuri să mă

afunzi,
înecat în această distilată christalâ de absolut.
Să-mi fie tot timpul ochii de rouă uzi
în semnul de cruce în care nu va şti nimeni cât am încăput,
Colţii de piatră să-i simt pironindu-mi făptura,
Căuşul palmelor, sunătorul fluier al picioarelor,
Până într-o zi. când va veni un copil cu custura
Şi va da drumul din bolul acela de muzeu, izvoarelor.
împlinindu-se astfel scriptura.

Blestemul

Nu mai am alt univers, universul meu e in unda Vitezdei, în care Ne temem că ne vom vindeca în două jumătăţi de viaţă şi moarte. Cineva în noaptea aceasta ne va trăda după cea mai lungă
sărutare,
Fără să ştim niciodată pe care dintre noi va fi durut cel mai tare, Unul din fraţi îl va omori pe celălalt frate Şi-i va purta povara, neştiind ce moarte duce în spate. Astfel, vom trece nevăzuţi de nimeni, cel dus în jertfă şi golul
rămas in piatră, Ascunşi în chiparoşii lumii cu aripi fragede de crin, Nu vom mai şti cui Dumnezeu i-a fost adevăratul Tată Şi cui călăul, ca trupul să-i devină azimâ. iar sângele său vin, Lumea se va linge pe degete din nectarul meu de venin.

Singur în piatră

îţi scriu dintr-o morgăde viaţă, neştiind universul după care
să măsor.
Că n-o să ajung niciodată la tine, întârziată bacantă. Cum să mă doară aripile, dacă durerile nu mă dor, Şi fructul nu se înspăimântă la floarea care i-a fost amantă,
Mă iartă, frunză de nuc, de stupul amar, când sălbăticesc
salcâmii.
Geană pe geană să pun, lamură pe lamură, ramă pe ramă, Să se înhaite la ceaslovul meu. schelălăind toţi nebunii. După fiecare halcă de vers osândit, să dea veşnică

vamă Şi să nu ştie niciodată pe poet cum îl cheamă:

Mi-e târziu, singur în piatră, urcă gângănii flămânde să ia

har.

Cel plecat, nu se ştie, îşi va aduce aminte vreodată de cruce. Visam uneori că voi fi giuvaierul celui mai de preţ chihlimbar. Dar nopţile mele s-au lepădat de lumina pe care o aşteptam la

altar

Şi nu mi-a rămas decât spulberul pietrei, luminând, să

mă-ntunece.

Lirică

Eram atâta de curat, când te-am strigat în acel botez de cer în care nimeni nu intrase, Un sfânt cu ochi holbaţi, de mire sângerat, Cu aripi înnodate-n schituri de mătase;

Şi se făcea că nu fecioara de înger s-a visat, Ci dumnezeul meu, cum cobora din cruce, Lăsând în urmă piatra celui vinovat Şi aripile în panoplii, să se împuşce,

Că el venea, să fie însemnat, Să-l doară într-atât, să n-aibă alinare, Ducându-şi suferinţa blestemat Pe drumul înflorit de osuare;

Eram atâta de curat, când te-am visat Şi nu-mi păsa de trupul care moare

Ultima cucută

Să nu-ţi faci nici-o grijă, mă voi întoarce de unde-am plecat. Precum o piatră dusă de val. somonic, intorcându-se-acasă. Crucea pietrei cu braţele rupte, apa tulbure de lisus înecat, Un ocean de boabă de strugure, o sahară pângărită şi arsă,

Nu mai ţin minte ce infantile jacuzzi din biblii de şanţ Zideam din nisipuri bronzate nirvane-n talazuri şi smalţ, **M**-a lăsat memoria, sunt beat de ultimul pahar de cucută. Am fost furat de-o aură neagră, cine mă strigă s-a temut să

m-audă.

Umbra

Tot din mai multe drepturi mi se ia timpul şi cad în principiile

mele morale,
Mă simt absorbit de-o aură neagră
Care nu se desenează decât ca o gură de umbră
Ce nu este a mea, precum aceasta pe care o mângâi şi o calc,
Când făptura-mi devine tot mai strâmbă şi mai osoasă.
Ca firul de iarbă, propriul tăiş de coasă,
Cum să-ncapă. Doamne, umbra mea într-o altă umbră mai
sumbră,
Nu-mi rămâne decât să sap în ecoul acelui trup,
Să văd până unde se poate ajunge,
Ca o frunză carnivoră, să-mi apăr prada care sunt, de cealaltă,
Atât de adâncă necunoscută.
Până nu vine toamna şi mă puzderie-n vânt.

Poetul

Niciun poet nu zace la pat de unul singur, Câtă vreme totul nu se vindecă,
De aceea, îţi sărut mâna întinsă, doctore psiholog, să-ţi spun Că nimicul rămâne nimic,
Iar falsele tratate despre boli incomode n-au nici-o valoare
Şi nici-o virtute şi nici-o morală,
Pentm că poetul este un incomod,
Iar virtutea lui este să sufere,
Morala, să fie bolnav decât toţi mai bolnavii ca el
Şi să nu se afle niciodată pe care pat de boală
Rămâne sâ-şi dea sufletul.
Oblăduind, firav, celelalte spirite,
Astfel, murind, te vei împiedica mereu de trupul meu.

Poarta

Mi se părea că era o poartă deschisă pe unde să intru,
Chiar era o intrare, o fantă de lumină în spărtura

aceea de cer.

Care, până îmi lepădăm ţărâna de pe picioare, nu se mai glăsuia

De parcă urma să comit un adulter,

Intrând într-o naştere care nu mai era a mea,

Şi veneam din nou ca la o minune deschisă, bucurându-mă

Că pot trece dincolo, lăsându-mi colbul adunat,

Dar intrarea se zăvora, iarăşi, ca la început,

Şi mâ-ndepărtam blestemat să merg înainte, cu spatele.

Până când, întorcându-mă ultima oară

Mi-am văzut muntele de pământ, cărat pe picioare,

Ca pe o nestemată povară eliberată;

Să ajung la poartă, nu mai puteam să-l urc

Şi nici poarta nu se mai zărea-n nici-o zare.

Călăreţul

în această cameră doarme cea mai rămas din tărâmul cellalt,

Călăreţul ce-aude cum îl nechează de-acolo caii-n căpcstre,

Chircit într-un cearcăn de ştreang,

Balansându-se, de parcă ar fi învelit fără fald

Şi nimeni nu se întreabă cum atârnă, ca şi când ştreangul el

este,

0 fi fântânarul ce s-a prelins ca o lacrimă, în fântână, să sape, Mai adânc, unde scoica de gresie trebuie trezită din somn, Ori finii ţesut de-un galactic păianjen, la pândă, aşteptând să

nu-l scape

Din vălul croit cât patul lungit nimicului domn. Ori un izvor de nisip curgător dintr-o clepsidră-ogoită, Cu ultimii aburi statuii de om s-acopere claviatura, în camera unde nici-o taină nu-i sărutase făptura Şi-a rămas ultimul sărut săi năpădească gura.

Umbra din icoană

Voi nu vedeţi că eu sunt doar piatra cu care loviţi

în piatra mea neizbăvitâ, lepădându-vă
Şi eliberându-mă de grijania voastră dintre dinţi,
Dând crezare credinţei mele minţite,
Că aveţi mai multă credinţă decât credinţa care am fost,
Şi, atunci, ridicaţi-vâ şi daţi. călăi,
în pilda celui care n-a învăţat niciodată,
Pe nimeni, învăţătorule, să se întoarcă din izgonire,
Până când piatra nu va urca la loc şi nu va mai şti să coboare,
în nici-o noapte de fată mare, să visaţi.
Şi nu va rămâne din mine decât umbra din icoană, s-o sfărâmaţi.

9 octombrie 2005

Sărutul

Mă voi duce, mă voi duce, mă voi duce.
Până unde tu nu vei putea ajunge,
Câtă carne de cer a mai rămas din pământul meu, să piară.
Câtă ţărână, din lumina ta, să mă doară,
Şi din necropole, nebotezate biserici, la care să te închini, Adunând mucuri de lumânări din sfeşnice sparte, Mai înşală-mă o dată cu rugăciunea unui serafic mim, Eu murisem demult, în sărutul, apostolic, din carte.

Pe malul Vitezdei

De la nunta aceea nimeni n-a mai ajuns Dintre mireni, nici mirii pe patul de moarte şi nuntă, Aştepta noaptea-n delir, din ispită mugită şi mută Şi dansa cu tine-n Magdala, desfrânată şi sfântă, în rochii tăvălite-n statui, din şolduri de viori, fără prânz
De la nunta aceea, nu s-a întors nimeni întreg, murise
fiecare pe rând, înfiorat corâbier, cânta în dezmăţ clipa valpurgă şi lungă, Când umbra din noi se desprăvălea de umbră Şi nu mai avea preţ nici suflet, nici revoltă, nici rugă, Izgoniţi amândoi din

acelaşi altar de cuvânt,

Aştepta fiecare pe malul Vitezdei, să se salveze, Aruncându-se-n unde tămăduite, să-nvolbure, Spate la spate. apa. în două făpturi siameze, Blestemaţi, Dumnezeu, să nu prindem niciodată roua spartă

şi tulbure.

Visul sătul

Sunt piatra pietrei de om mursicat în strechea de bube dulci, năpădite la gură. Un dric cu umerii putrezi ai unui cer despicat, întors în floarea spartă care m-a spulberat, După câtă bucurie simte azima, când devine scriptură,

Sub pirostrii nazarete în altarul care mă vru, N-am avut fericirea să luminez îndestul, Am orbecăit ca un mag întârziat la ieslea unui igluu, Când visul de a fi dumnezeu mă mângâia pe burtă, sătul.

Aluniş

Câte aluniţe pe cerul tău spuzit, în loc de stele Ai ales. Doamne, alunul dntre toate făpturile de pe pământ Şi nimeni nu ştie ce magic se-ascund luceferii-n ele, Cum eu, tainic, in prapurele fiecărui cuvânt.

Un mag

Există un mag care se-mpovărează după alte pilde în mine. Bântuit de o viaţă cu briliante de bube pe frunte, între două tărâmuri îmi fac niâna cuvintelor punte, în pioase biserici, cum vin din împuţite latrine,

Am fost cumpărat din botezuri pe ieftine puncte De iubiri păcălite în paturi de neamuri latine 0 balcanică bragâ de Dunăre, într-o sfântă treime, învingător, purtând capul în mâini, învinsului botezător din

unde,

Există un mag care râde nebun la steaua care roade în mine, Frigul unui mormânt fără de lege şi fătăciune.

Sentimentală

Hai, picătură cerească, pătrunde-mâ până unde-o să ajung Tainâ păcătuită dintr-o ţeastă niciodată trupească, Strugurii pâcuraţi de pe boltă mă mângâie

în palme de iască, Trupul îmi miroase când a stârv, când a pască,

Hai. picătură cerească, mă leapădă de cel ce mi-a fost sete,

odată,

Ca o pradă, depravată femeie şi lacrimă, De sub aura mea neagră, ochii sacri-mă Picură, lovindu-mă în mutra pictată,

Din vopsele de coajă năpârlită de prunc, Nu mai am nici-o putere, piatra s-o deochi şi s-o spurc, Să o ridice altcineva-n locul meu de bravadă. Amar ca o frunză stearpă de lapte de cuc.

Gladiator

Mă degeră viaţa atât de înalt, povăralnicâ. Cum îngerul ingerat de aripa zburătoare, Nu mai ştiu care biserică spartă din mine mă doare Şi pasca de taină, cât îmi este de tainică,

Gol, fără odăjdii pe chip, îmi înfrâng revolta de piatră. Ce ritmuri rebele am să culeg până-n naos, N-am zăbranic la gură şi la seifuri, poartă, Auzul meu aude auzul străin din haos,

Al unui rid de pământ gladiator, dintr-un dom Colmatat în povara dintre spirit şi om.

Ultima dată

O, ce îngereşte cântai, sibilic, la bară. Pe fusul orar din axa pământului dintre picioare, Aprindeam pe trupul tău toate ţigările stinse Din dansul înfierbântat, nostalgică fată mare,

Te mângâiau între palme bărbaţii liberi de neveste la stop Şi se spărgea de şainpanii câte-o târfă în artificii. Din herghelii, în clăbuci, icnind de nit în galop, Veneau samasari să vopsească în iepe, candid, suplicii,

Crăpau sub podele de burţi boabe de vin în cetate. Gâfâiau din brăcinare osânze înjurând româneşte, Usucul de turmă stearpă, când curgeau din clepsidre palate, închinându-ţi iubirea zbilţuită tntr-un cer de trei deşte,

Câtă luminâ-aprindeai in casandra prăjinii, mireasă, Din clopote sparte de vulg se auzeau în paftale Chiţcanii, iubito. împerecheaţi prin canale, întărâtaţi de sărutul ce duhnea a ţucale.

O, ce îngereşte cântai, sibilic, în vraiştea magdalenă de fată, Unde Dumnezeu n-a omorât decât ultima dată.

Mireasa mirelui pietrei, poezia / 5
Distih / 9
Ecoul/10
Fugind din lumina / 11
în zorii... /12
Aud melcii / 13
Din trupul meu / 14
OL./15
Şi atunci... / 16
în lipsa fluturelui / 17
Arghezianâ / 18
Numai semnul / 19
Floarea de piatră / 20
O conversaţie / 52
Ziua/ 53
Infinit finit / 54
Visul sătul / 55
Zadar nic / 56
Singur in piatră / 57
între A – C / 58
Misir / 59
Piatra / 60
Decât / 61
Guzga nii / 62
îmi dau drumul / 63
Numel e / 64
Printre Dumnezei /

66
Doar ecoul / 21
Te adun, risipire / 67
Ohabă / 22
Răstignirea / 68
înainte / 23
Sfântul din spate / 69
lartâ-mâ / 24
Nimic/ 70
Nimeni / 25
Tablou/71
Vultur neputincios / 26
Prins / 72
Meditaţie / 27
Niciodată / 73
Lirică / 28
Frunză de nuc / 74
Rugăciunea / 29
9 august / 75
Cvintă / 30
Văd doar ochiul / 76
Ce/31
(A) VE / 77
Pentru că… / 32
în COLŢI / 78
Iisusele catarge / 33
Blestemul / 79
Ultimul christ / 34
Singur in piatră / 80
Astfel, mă duc / 35
Lirică/ 81
0 biblie ruptă / 36
Ultima cucută / 82
Perdanţa /
Umbra

37
Pamflet / 38
Temeri / 39
Pe jumătate / 40
Mirele pietrei / 41
Cina fără tainã / 42
Vis/45
Gând/ 46
lirică / 47
Simbol / 48
Nimeni / 49
Mut necrolog / 50
Sfinţi furaţi / 51
/83
Poetul/ 84
Poarta /85
Călăreţul / 86
Umbra din icoană / 87
Sărutul/ 88
Pe malul Vitezdei / 89
Visul sătul / 90
Aluniş / 91
Un mag / 92
Sentimentală / 93
Gladiator / 94
Ultima datâ / 95